

METEOR

DAN ŠKOLE

I ovoga lijepog maja kao i svake godine nasmijano sunce ozarit će naša srećom okupana lica i poljubiti naše usne na kojima će titrati smiješak. Zlatne, tople zrake sunca milovat će našu kosu i kupat će se u našim kao more nemirnim očima.

I tada kada vidite zastavu na našoj lijepoj školi kako leprša na rukama proljetnog vjetrova, sjetite se djevojke koja je hrabro dala svoj život, ali koja vječno živi u našim srcima.

Naše će misli toga dana pohrliti u zagrljaj djevojci čija se iskra života već davno ugasila, čiji je život bio pokošen rukom onoga koji je gasio svjetlost rodnoga doma. I u najtežim danima rata i u času kada se neprijateljska ruka spustila nad nju, ona je bila hrabra i vjerovala je. Vjerovala je u slobodu, pobjedu i sretnu budućnost.

Iako je ta hrabra djevojka već davno u hladnoj zemlji, mi sa ponosom i radošću izgovaramo njezino ime i slavimo Dan škole koja nosi ime partizanke Nade Božić.

Toga dana sunce će najljepše sjati, cvijeće će dobiti najljepše boje i mirise, a mi ćemo još jedanput oživjeti sjećanja koja donose i bol i radost.

BRANKA FRIŠIĆ, 8.b

OSMO PROLJEĆE - PROLJEĆE RASTANKA

Proljeće. Obasjano suncem, protkano našim osmijesima. Razigrano u vedrim jutrima, veseli drug u igri i vjerni u tajnama, nedaćama, nestašlucima. A kada smo pošli u školu, postalo nam je suradnik u učenju, svojim cvjetovima, leptirima pomagalo nam je da shvatimo školske lekcije, da se poslije školskih briga radujemo, da pjevamo, trčimo, trčimo sretni i bezbrižni. Koliko je puta nestašno provirivalo kroz naše prozore i mamilo nas da ostavimo knjigu i da izađemo na livadu, da izađemo iz kuće u zagrljaj proljeća.

Sedam godina nas je proljeće vodilo u mladost, držeći nas za ruku, sedam godina je njegovalo naše drugarstvo i povezivalo naša srca u cjelinu za koju nam se činilo da se nikada neće razdvojiti, sedam godina je pjesmu iz naših usta povezivalo u jednu čilu i radosnu.

A sada, osme godine kada nas je povezalo u nerazdruživo kolo, sada za nas znači i rastanak. Mi odlazimo u druge škole, rastajemo se, zlatne niti našeg drugarstva nestaju. Ostaju samo sjećanja, sjećanja na najljepše trenutke provedene u ovoj školi.

GORDANA STRGAR, 8.a

DRUGU TITU ZA RODJENDAN

U mirisnom maju, u svakom letu ptice, u tek procvalom cvijetu osjećamo slobodu, slobodu koju si Ti, dragi naš druže Tito svojom hrabrošću i odlučnošću izvojevao.

Zahvaljujemo Ti što si bez dvoumljenja stao na čelo onih koji su nam omogućili da naša srca uzbudjeno kucaju od radosti i sreće. U naša srca urezao se Tvoj lik, koji će nam uvijek davati podstrek da idemo tim teško izvojevanim putem, putem mira.

Želimo da dugo, dugo budeš među nama i da još mnogo proljeća zajedno s Tobom promatramo slobodan let ptica.

SLAVICA MELVAN, 8.b
VESNA KRALJEVIĆ, 8.b

J A G L A C I

Šćućurili su se u grmu nedaleko od potočića pa nešto šapuću, šapuću.

Tek što su se probudili i nestali iz svojih iz svojih posteljica uprli su oči, velike, krupne, žute oči u zrake sunca moleći ih da ih lagano pomiluju. I tako gledaju i veselo šapuću slušajući cvrkut ptica.

Kad dođe veče, oni tužno skupe svoje latice, malene ručice i nestrpljivo očukuju novi dan i blago sunce.

VESNA BALTA, 6.b

DAH PROLJEĆA

Jutros me probudila tanka zlaćana zraka sunca i ispunila me velikom radošću.

Jutros mi je vitka bijela breza mahnula na pozdrav zatrepavši nježno-zelenim listićima, a tratinčica uputila stidljiv osmijeh ljupko izvirujući između vlati tek iznikle trave. Šetajući parkom zapuhnuo me raskošan miris ljubičice i očarao pjev ptica pun životne radosti. Vjetar mi je zamrsio kosu i upleo u nju dah proljeća.

Učinilo mi se da sam i ja dio proljeća kao i vjetar, krhko cvijeće, kao cijela probuđena pridoda.

GORDANA STRGAR, 8.

KAD VJETAR SANJA

Kad vjetar sanja, u našoj ulici zavlada mir. Možda u snu misli da je kralj vjetrova te se ne meškolji, nego se samo smješka. Tada Nestaško vjetar ne skida kape i ne igra se s djecom.

Ali vjetar ne spava dugo jer drveće koje mu je postolje počne da se njiše. Vjetar se probudi i tada opet moja ulica oživi.

BRANKA BOROJEVIĆ, 6.

Koliko divne skrivene nježnosti u jednom cvijetu, u jednom običnom cvijetu!

Gledala sam izlazak sunca i stablo kajsije. Zrake sunca kao da su se odbijale o njene nježne cvjetice milovale ih i davale i ružičastu boju.

Ptice su letjele s grane na granu i osijale tek probuđene latice koje su se polako i upravo nježno spuštale na meku rosnu jutarnju travu.

Kasnije su ptice odletjele, a skupa s njima i moj pogled sa stabla.

KARMEN MARINČIĆ, 8.a

KIŠA

Kap po kap
pada kiša.
Njene kapljice
slivaju se
niz staklo.
Za sobom
ostavljaju trag,
mutni trag.
Kap po kap
pada kiša,
plače nebo.

DUGA

Poslije kiše
Evo duge!
Sve tu su boje
crvena, zelena
oh, koliko boja
tu ima.
Da imam krila,

odletio bih duzi,
da se kupam
u njenim bojama.
Ali ja nemam krila,
ne mogu odletjeti duzi,
ne mogu se kupati
u njenim divnim bojama.

NENAD PANDAK, 7.b

DA SAM KIŠA

Da sam kiša,
tugu bih salila,
suze s trave
u ruku skupila.

Da sam kiša,
rijeke bih bistrila,
i sve biljke
u vrtu zalila.

DOBRILA RADOJČIĆ, 6.b

JUTRO

Sunce izlazi sporo
iza oblaka.
Radnici žure
sve nekud
juri, žuri
i ta žurba
navješćuje novi dan.

VESNA BALTA, 6.b

ZVIJEZDE

Zvijezde su svjetiljke
noći,
Zvijezde su oči neba,
Zvijezde su daleke planete,
Zvijezde su krijesnice
što lete.

ŽELJKA BRBLIĆ, 6.a

S U Z E

Lagano, lagano,
niz moje lice teku suze.
Bistre kao izvorska voda.
Kvase moje blijede obraze,
a onda naglo,
kao vodopad
zaustavljaju se u krilu.

VESNA LIKAREVIĆ, 6.b

B R E Z A

U proljeće kad se život budi,
kad rastu varljiva nadanja,
O brezo, djevojko bljedolika,
zašto plačeš s raspuštenim kosama?

I dok te gledam, drhtavu
i snenu,
Uvijek žalosnu i sjetnu
s raspuštenim kosama

I očima dubokim i rosnim
s ledenim biserima u kosi,
Mislim
hoćeš li kad sretna biti,
O, brezo, s kosama vitim.

ANA KATINIĆ, 6.b

VJETAR

Vjetar se veseli,
njiše grane,
skida šešire,
podiže papire,
mrsi djevojčicama kose
provlači se kroz rupe
i dugo, dugo
radosno skače
dok mu ne dosadi.

VESNA BALTA, 6.b

TRI KAPI ROSE

Sunce je svojim zlatnim zrakama obasjavalo zemlju. Upilo je i posljednje kapi rose sa cvjetova. Samo su na latici ljubičice ostale tri biserne kapljice rose, tri ljepote koje nije upila zemlja.

Ostale su tu, smješeći se, kao da će vječno sa osmijehom sunca sjati na maloj ljubičici.

ZDENKA MIKAČ, 6.a

SJEĆANJA

Sjećanja se u meni bude
neka daleka.
Miješaju se misli
o tome što je bilo
nekad davno,
a ipak -
možda se to dogodilo
juče,
a možda danas?
Sjećanja se u meni bude
neka daleka.

ANA KATINIĆ, 6.b

JAGLACI

Koračam stazom,
pokraj grmlja.
Najednom,
ugledah male
žute glave
Otvorile su žete oči
pa gledaju u plavo nebo,
kad će sunce doći.

ZLATA KULUNDŽIĆ, 6.

LEPTIR

Lepršao je zrakom i slijetao s cvijeta na cvijet, s laticu na laticu. Mamio ga je miris proljetnog cvijeća, a sunčeve zrake pratile su ga na svakom koraku. Svoju igru nije završavao. Živahnim žutim krilima odjednom mi se nadje na dlanu.

Prvo je malo zastao, a onda prošeta po prstima. I dok sam trenula već se nekud izgubio, a u ruci mi ostade samo žuti pra

NEVENKA Kobašlić, 6.a

CVIJET

U kut moje sobe
na mali stolić
postavila sam jedan cvijet.
Često ga, dok učim
pogledam,
i zaželim
da mu povjerim moje želje, snove.
I počinjem nekad razgovor,
ali shvatim
da je u kutu moje sobe
ipak samo jedan cvijet.

SLAVICA MELVAN, 8.b

MOJA PJESMA

Moja pjesma
sam
možda ja
Moja pjesma
je
možda stvarnost
moja pjesma
je
možda život
moja pjesma
je
u stvari
želja.

ANA KATINIĆ, 6.b

SNOWI

Dolaskom noći
zaželim da sanjam,
da sanjam
o sreći i o miru.

moji snovi su lijepi,
uvijek prepuni sreće,
i ljubavi.
Dolaskom noći

zaželim da sanjam,
zaželim da moji snovi
postanu stvarnost.

SLAVICA MELVAN, 8.b

PRIČA PROLJETNOG VJETRA

Šetao sam ulicom i razmišljao. Proljeće je već odavno počelo i skinulo je sa zemlje bijeli pokrivač. Voćkama je otvorio svaki pup iz koga je izviro nježni cvijet. Moje razmišljanje je prekinuo proljetni vjetar. Njegovo šaputanje mi je postajalo sve jasnije i čuo sam ga kako govori: " Svake godine pratim proljeće na njegovu putu. Pratim ga svuda oko svijeta. Gledam sve kontinente, sve ljude, ogledam se u oceanima, morima i jezerima. Preko noći odlazimo na počinak u šumu. Ujutro nastavljamo svoj dugi put. Svuda nam se raduju. Kad otvorimo pupove trešnjama, i njihovi nježni cvjetovi izmile da u sebe upiju sunčeve zrake, svi nam se raduju.

Njegov govor se opet pretvara u šaputanje koje prohuji, prateći proljeće na njegovu putu.

PANDAK NENAD, 7.b

DOPLOVILO JE PROLJEĆE

Polako na krilima
laste
doplovilo je proljeće
i suncu
zlatnu kosu mrsi.

Provlači svoje zelene
prste
kroz raščupanu glavu
žute livade,
osmijehom neba

zove prirodu i
daje joj svu
ljepotu svoju.

ANA KATINIĆ, 6.b

MLADA KAJSIJA

Jutros je u osvit zore u kutu velikog voćnjaka otvorila svoje nježne pupoljke mlada kajsija. Bila je tužna jer je sama i mislila je da neće naći prijatelja.

Ali prevarila se jer tada je sinulo blještavo sunce i počelo milovati njene svilene ružičaste cvjetice. Uskoro su se pojavili i šareni leptirići.

BRANKA BOROJEVIĆ, 6.a

PRINCEZE NOĆI

U noćima kada nema teških crnih oblaka, kada nema iz nemirnog sna probodjenih vjetrova, pojave se zvijezde.

Trepere, žmirkaju, kao da miču svilenim haljinama polivenim zlatom. Te divne princeze na balovima mjeseca predstavljaju svu ljepotu mirne noći.

Svečanost traje do ujutro. Tada im haljine izblijede. Zlato na njima izgubi sjaj i zvijezde postidene odlaze na počinak.

Brblić Željka, 6.a

DOŠLO JE PROLJEĆE

Danas sam osjetila
prve zrake sunca
i vidjela prve ljubičice.
Danas sam očarana
mirisom dana.

Danas sam vidjela
proljeće.

SLAVICA MELVAN, 8.b

MOJA SUDBINA

Sudbina mi je odredila da plačem
i ja sam taj plač utkala u stihove.
Sudbina mi je odredila da se smijem,
i ja sam taj smijeh poklonila stihovima.
Sudbina mi je davala rijeku maštanja,
i ja sam postala pjesnik.

JADRANKA VANIĆ, 8.b

SAVA U PREDVČERJE

Kupaju se nemirni talasi,
u zlatu zalazećeg sunca.

Tajanstveno se blista srebro pjenušavih valova
Polako nestaje sunca sa horizonta,
a tamni zastor mraka obavija pospar
oblake.

JADRANKA VANIĆ, 8.b

SNOVI

Polako koračam stazama snova,
i u naručju nosim pregršt želja.
Kraj mene protječe rijeka obećanja,
a nada mnom se nadvija oblak nade.

JADRANKA VANIĆ, 8.b

VOLIM TE, SAVO

Kad jedanput budem otišla nekuda daleko, daleko od ovog grada sa sobom ću ponijeti sjećanje na tebe Savo - najljepša uspomeno moga djetinjstva.

Uvijek ću se sjećati tvojih raznolikih haljina koje su mijenjale tvoj izgled. Jutrom si oblačila zelenu haljinu, dar tvojih drugova - vitkih jablanova. U njoj si izgledala kao skromna djevojka koja oko sebe širi dobrotu i nježnost.

U podne ti je sunce od svojih zraka izatkalo blistavu zlatnu haljinu posutu draguljima. Tada si bila ponosna kraljica koja svojom veličanstvenom i raskošnom ljepotom zadivljuje sve oko sebe.

A naveče, kad čitav grad utone u svečanu tišinu i mir, ti si oblačila crnu haljinu - poklon noći i svoje veliko srce otvarala svim nesretnim i žalosnim ljudima.

Volim te rijeko! Najljepša uspomeno moga djetinjstva.

ZDENKA MIHIĆ, 8.a

SAVA U SUMRAKU

Zadnje crvene sunčeve zrake igraju se i poskakuju na mirnoj površini Save kao da žele da prodru u crne riječne dubine.

A Kada im to ne uspijeva, one se odbijaju od vode i penju na veliki bijeli dostojanstveni most koji svoje noge kupu u hladnim talasima rijeke, i svojim dugim rukama grli dvije obale. Crveni odbljesci zadržavaju se na mostu i ona se sva sjaji i blista u plamenu sunčeva zalaska.

A kada se vatra sunca stiša i kada njegovo blistavo lice zadje za daleke modre planine, duge, meke kose sumraka polako padnu na Savu i usamljeni most. Sada se sve stiša i još se jedino čuje tiho šumljenje rijeke.

Kraljevstvo noći zavlada cijelim gradom, Sava se okiti biserima svjetiljki i veselo nasmiješi na zvijezde i mjesec koji počinje svoju noćnu šetnju.

BRANKA FRIŠIĆ, 8.b

GRAD NOĆU

Ne znam zašto, ali najljepši je moj grad kad usne, kada tama ogrne njegove ulice i kuće svojim plaštem noći.

Tada u njemu zasjaju stotine svjetiljki koje pružaju svoje blijedožute ruke na sve strane, tada se hiljade očiju grada gase i zatvaraju svoje pospane kapke, tada se čuje samo još šum budne Save.

A ona je sva svjetlucava i njeni valovi obasuti srebrnom svjetlošću bliješće poput bezbroj zvjezdica i bisera.

Staro lice moga grada obasja svjetlost i ona mu daje tada ljepši, svjetliji izgled. I sive, prašnjave ulice moga grada postaju ljepše i nisu beskonačno duge i jednolične. Sve u mom gradu, koji spava, postaje ljepše.

Lijep je moj grad, ali je najljepši u noći.

LJILJANA SIVČ, 8.b

RIJEKO MOGA DJETINJSTVA

Savo, tiha i blaga rijeko odnijela si moje djetinjstvo. Sve moje dječje snove, moje tajne, radosti, sve su to odnijeli tvoji pjenušavi valovi u daljinu. U plavu daljinu iz koje se nije vratilo ni jedno djetinjstvo.

Ali Savo, rijeko moja, volim te. Volim te, rijeko, jer u tebi je dio mojih snova, dio mojih tajni, dio moga djetinjstva. Najdraža rijeko, volim tvoje valove koji su mi često pričali i uz koje sam provela mnogo lijepih trenutaka gledajući njihovu igru i promatrajući usnule obale.

I sada, rijeko, kada su moje djetinjstvo odnijeli tvoji nemirni talasi, i sada često stojim na obali i pričam ti o sebi, povjeravam ti tajne. Kad mi bude teško, i kada suze tuge orose moje oči, one poput bisernih kapljica padnu u tvoje nemirne vode, a one ih nose daleko, što dalje od mene, jer žele da opet budem vesela, da se radujem tvojim pričama. Kad sam srećna, i tada dotrčim na tvoju obalu, a ti tada jače zašumiš kao da se sa mnom raduješ. Tada si mi najdraža, tada te najviše volim, rijeko moga djetinjstva.

JADRANKA VANIĆ, 8.b

NE ZNAM

Ne znam
zašto sam zadrhtala
kad si pored mene
prošao.

Ne znam ni
• zašto sam spustila glavu
kad su nam se pogledi
drugi put sreli.
Možda zbog toga
što sam željela taj susret
iako to sam nisam znala.
Možda je i tebi
vjetar došapnuo moju nesvjesnu želju
da me nasmiješen
pogledaš.

Ne znam,
ali htjela bih da bude
onako kako ja želim.

NADA BRLJEVIĆ, 8.b

RIJEKA DJETINJSTVA

Proteže se daleko,
daleko noseći sa sobom sve uspomene,
sve prošle dane.

Zauvijek nestaje vijugava,
nestašna rijeka - moga djetinjstva.

ZDENKA OPAČAK, 6.b

PRVA TAJNA

Osjetila sam kako se nježno,
uvukla u moje kose,
prošla mi je cijelim bićem.
Osjetila sam
da mora ostati sakrivena
nisam željela da povrijedim
ničije želje
ni da izazovem suze.
Znala sam da moram da ćutim
da ona ne bi patila.
Rekla mi je samo: "Čuvaj je"
a nije znala da ću je poslušati
i da će vječno ostati naša.

NADA BRLJEVIĆ, 8.b

VOLIM SAMOĆU

Volim samoću
koja tako lijepo
lebdi,
samoću u kojoj
se ne osjećaš sam,
samoću u kojoj
si sretan.
Volim samoću
u kojoj vrijeme stoji
u kojoj nema
kraja.

ANA KATINIĆ, 6.b

VODOSKOK

Nemirno, poput nestašnog djeteta, skakuće vodoskok. Biserne kapljice vode stvaraju srebrn luk u koji je sunce utkalo tanane trake duginih boja. Lepršaju kapljice poput balerina u bisernim haljinicama, plešu na vjetru svoj tajanstveni ples.

Ujutro dok sunce kupa grad u zlatnom sjaju, vodoskok se budi iza sna i umiva se srebrnom koprenom vode, koja blista na suncu kao biser na ogrlici mlade djevojke. Tada on odmoran počinje svoju beskonačnu igru vragolana.

U podne dok sunce peče, a lišće treperi na laganom povjetarcu jedino mali vragolasti vodoskok osvježava umorne oči prolaznika i svojom igrom mami bliže da razveseli da uljepša plavo nebo iznad sebe i zeleni park.

A u smiraj dana, kad purpurna boja zalazećeg sunca pozdravlja dan, kapljice vodoskoka se crvene kao krv junaka koji ponosno stoji iznad njega. Tada je on najljepši. I dok zlatna kočija sunca nestaje iza dalekog horizonta u tamnom plaštu sumraka srebrni veo vodoskoka pozdravlja protekli dan, a zatim tiho i nježno počinje novi ples.

To je ples noći, ples sna jer se u njegov srebrni veo utkala blistava zvijezda, a vjetar lutalica zaskvirao na svojoj violini uspavanku.

JADRANKA VANIĆ, 8.b

VOLIM SVOJ GRAD

Volim svoj grad,

Grad koji se diže ponosno uz obalu Save.

Volim ga ujutro kada se kupa u rumenilu jutarnjeg sunca.

Volim ga kada je sunčan i topao. Volim ga kad utone u san i kada se samo čuje tiho žuborenje Save, koja zapljuskuje njegove obale.

BRANKA BOROJEVIĆ, 6.a

DRVORED U MOJOJ ULICI

Mojom ulicom zavladała je tiha proljetna noć. Sa svake strane usnule su stare lipe. Ove noći vjetar je tvrdo spavao u krošnjama drvoreda. Na sredini ulice ljuljala se budna svjetiljka i osvjetljavala drvored. U sjenci lipa tiho su cvrčci pjevali svoju pjesmu.

A kada je svanuo dan, naša je ulica oživjela od dječijih glasova i čudnih šumova moga drvereda.

MARIČIĆ GORDANA,

N O Ć

Beskrajna noć, tiha i pusta.

Blag povjetarac njiše njen veo,
polagano,

polagano i spušta ga
na usnuli grad.

ZDENKA OPAČAK, 6.b

NAJLJEPŠI GRAD

Sunčano je jutro. Hodam ulicama grada, koje se kupaju u suncu, uhvaćene u mrežu njegovih tankih niti. Hodam i razmišljam. Moj rodni grad . . . Koliko na svijetu ima gradova! Velikih, lijepih. Pa ipak, zar ovaj nije najljepši - moj grad - rodni grad.

U hladnim krošnjama drveća začuje se duboki uzdah vjetra kao da potvrđuje moje misli.

I tako dok Sava tiho i nečujno teče, u mojim se mislima vraćaju dani provedeni u tom gradu. Dani veselja i igre kojom su odzvanjale ulice, parkovi, dvorišta. Koliko sam tu zgoda i nezgod doživio!

Rodni grad - to je zapravo dio života; dio života koji s nikada ne zaboravlja.

Da ove ulice koje leže predamnom znaju pričati mnogo bi mi toga ispričale. Kad gledam te stare židove kuća obrasle u maho vinu, onako obasjane jutarnjim suncem u meni se budi neki divni osjećaj - osjećaj ljubavi prema tom gradu. Da, mnogo mu ja duguje.

Znam, neću stalno biti u njemu, ali bilo kuda se nalazi slika moga rodnog grada uvijek će biti duboko u meni.

MARIO ŠOLJAN, 7.b

N O Ć

Noć je. Crvena kugla svjetlosti ugasila se na horizontu. Grad je utonuo u san. Nad njim bdi glava sijedog starca, ljubimca tame. Nebo se osulo milijardama sitnih kristalića. S rijeke dopir hladan vjetar. Sve je tiho i pusto kao da je mrtvo. Taj vječni mir prekine koji put zvižduk i klopavanje lokomotive što prelazi preko mosta i nestaje u daljini. A onda se ponovo sve utiša. Mrak i tišina caruju nad gradom.

JADRANKA ČIŽMEK, 7.b

MOJE DVORIŠTE

Nad dvorište se spustio blagi suton. Nestašni vjetrović zavlačio je pr-ste među krošnje dvije mlade breze. Dok se dvorištem širio opojni miris ruža, srebrni mjesec se stidljivo skrivao iza velike krošnje stare šljive. Preko trave je pretrčao stari, crni, susjedin maćak Miki. Ponosni borići uspravno su stajali i gledali u vedro, zvjezdano nebo. Oko svjetiljke na uglu kuće proljetali su mrki noćni leptiri. A onda se svjetiljka ugasila, a dvorište je usnulo zajedno sa stanovnicima, očekujući jutro.

ŽELJKA MATAIĆ, 7.b

U L I C A

Svakoga dana
 prolazim ulicom.
 Siva je cna
 al krasi je drveće.
 Svakoga dana
 prolazim ulicom,
 al kraja joj nema.

Pružila se
 ona u nedogled.
 Svakoga dana
 prolazim ulicom
 i svakoga
 ja je poz

NENAD PANDAK, 7.b

Težak strah u najranijem djetinjstvu zadavala mi je mačka. Kad bih se vraća iz škole, pred našom kućom uvijek bi me zahvaćao strah, čim bih ugledala sivu, susjedovu mačku na kamenoj ogradi. Gledala me zvjerskim, zelenim očima. Bila je tajanstvena, nepoznata opasnost, o kojoj sam noću sanjala, a danju razmišljala. I dok sa ukočena od straha, dozivala majku, gledala me hladnim očima.

"Hodi dušo, neće tebi mačka ništa," ponavljala je majka dok je silazila pred mene. Čvrsto sam je držala za ruku dok me je vodila kraj čudovišta na sivom kamenu.

Jednog dana moj uzvik: "Mama, mačka!" ostade usamljen. Nitko se ne odazva. Nitko ne siđe. Mama je otišla u susjedstvo. Trebalo je proći uz samu mačku. Ali, nešto me začudi. Mačka nije sjedila kao obično. Bila je savijena u klupko, a oko nje su se mazile sićušne mačkice. Ne vidjeh zelenog pogleda. Bio je upravljen mekim lopticama, koje su se kotrljale i motale. Ružičastim jezikom gladila je jedno po jedno. I gle! Moga straha je nestalo. Popeh se stepenicama, stadoh na kućni prag i osvrnuh se. Zeleni pogled bio je blag. Učinio mi se topao i mek, pun brige i straha. I umjesto uzvika: "Mama, mačka!" ote mi se uzvik radosna čuđenja: "Mačka, mama!"

DINKA ČUKOVIĆ, 5.c

"AUTO PRSKALICA"

Sjećam se dobro događaja kada sam prvi put dobio batina šibom.

Bio sam malen, obučen u jaknicu od "velvetona", ali ja i danas kažem da je napravljena od "antilopa", te u jedne male hla-čice. Mi djeca smo se igrali kad najednom naidje auto koji je prskao i vodom polijevajući čistio ulice. Ja sam ga zvao "auto-prskalica." S Svake strane imao je cijev iz koje je curila voda.

Kao i druga djeca ja sam jurio za autom jer je išao sporo. Podlijetao sam pod cijevi, a voda me je prskala i polijevala. Bio sam beskonačno sretan, ali iznenada je moju sreću nešto pomutilo. Mama je stajala na balkonu i prstom mi pokazala da dodjem kući. Poku-njeno sam krenuo znajući šta me očukuje.

Mama je bila srediti jer sam zamočio svu odjeću.

Iako sam dobio grdnih batina, nisam zaplakao. Danas kad vidim auto koji prska i čisti ulice, podsjeti me na onaj događaj kad sam bio posve malen. Još uvijek za svoje nestašluke dobivam batine papučom, kuhačom, rukom i tko zna čim, ali nikad onom nesretnom šibom.

TIHOMIR CERKOVIĆ?5.a

DALEKI PRIJATELJU

Daleki prijatelju iz Vijetnama, želim nešto da ti kažem. Tebi - što su ti ubili majku, i tebi što si vido brata u krvi, i tebi što si svojim tijelom pokušao da štitiš sestru od zvijeri. Svima vama želim da kažem da hiljade nepoznatih srca kuca za vas, da hiljade očiju plače sa vama.

I znajte da će te suze oprati krv, i znajte da će se ta srca sliti u jedno koje će svojom toplinom isušiti sve suze i vratiti osmijeh na sva nesretna lica.

ZDENKA MIHIĆ, 8

STARA KUĆO

O, ti stara kućo, zašto si se tako namrštila? Koliko bora na tvom čelu! Koliko žuljeva na tvojim rukama koje se neumorno brane od nepoželjnog gosta. Tvoje oči su se naherile i budno prate svaki oblačak, zažmure kad sunce upre u njih svoju kameru, zaklope se kad vjetar donese kišu.

Ostarjela si kućo! A kad si bila mlada, čila, vesela, tvoje oči blile su neumorne. Tvoje ruke bile su glatke i vitke. A sada... zašto si tužna? Ne veseli te sunce, ni ptice. Zašto, zašto si tužna, kućo?

DINKA ČUKOVIĆ, 5

MOJ BRAT UČI

U kući je vladala potpuna tišina, jer se moj brat spremao na učenje. Na sto je donio sve knjige i bilježnice. Majka mu je rekla da spremi ono što mu je nepotrebno. Ali on nije slušao govoreći da ga ostavi na miru. Zatim je napravio strašno pametno lice i počeo izdavati naredjenja. Najprije se okrenuo meni: "Ti ćeš mi napisati sastav o jeseni. Samo pazi mora biti lijep. Hoću da me drugarica pohvali. Ti mama izračunaj ove zadatke, a tata će mi nacrtati mačku. Samo pazi, lijepo ga oboji drugarica će najljepšeg poslati na izložbu."

Znači svatko po nešto a on ništa. Zato sam ga upitala: "A šta ćeš ti raditi?" Ali bolje da nisam pitala. Nastala je takva galama, da mi se učinilo da se nalazim na tržnici. Kad se malo smirilo rekao je: "Šta te briga. Piši brže taj sastav. Uh kako si spora. Ja bih napisao već deset. A sada hoću tišinu jer moram pročitati ovaj roman. Kažu da je odličan." I tako nije preostalo ništa drugo nego da pišem i šutim.

Kad je sve bilo gotovo, moj brat je prepisao sastav, izradio zadatke i sve skupa sa slikom stavio u torbu govoreći: "Kad drugarica bude pročitala moj sastav, kad bude vidjela račune, a tek sliku, reći će da sam bolji od svih. Budite ponosni što me imate."

JADRANKA VANIĆ, 8.

IZGUBLJENA

Na tržnici je bilo malo ljudi. Prolazila sam s majkom uz redove drvenih klupa vlažnih od kišnih kapi. Seljanke su ukočeno pratile svaki pokret kupaca.

Majka me je čvrsto držala za smrznutu ruku. Odjednom se zagledam u staricu. Pramenovi sijede kose vire ispod marame. Crve koščate ruke stišću poderani kišobran. Zjape velike šupljine zakrpe nevještom rukom. "Hajte, kupite, gospa, samo ovo. Samo ovo. Kupite. Smrzavam se," govorila je, a dva upala oka su molećivo gledala. Okrenula sam se majci da nešto kupimo od starice, ali majke nije bilo. Dozivala sam je, ali uzalud. Suznih očiju ugledala sam nekoga koji je bio sličan majci. Potrčala sam. Ali...ne, pa to nije moja mama. Razočarana sam pošla dalje. Već smalaksala pošla sam kući. Kišne kapi miješale su se sa mojim suzama. Odjednom me nešto toplo i nježno zagrlilo. "Mama, prošaptala sam. Nisam se mogla odvojiti od majčinog zagrljaja."

DINKA ČUKOVIĆ, 5.

S TUGOM SE SJEĆAM

Ljeto je. Sunce svoje brončane zrake baca na cestu poprska-
nu krvlju. Prije nekoliko časova ovdje je ležala starica. Pramen
sijede kose, koji je stidljivo provirio ispod marame, nadvio joj
se nad izborano čelo, a njene ruke, te staračke izborane ruke ne-
pomično su stajale pripite uz tijelo.

Da prije nekoliko časova bila je živa. Njeno srce veselo
je kucalo pri pomisli da se vraća kući. To srce puno ljubavi kucalo
je za sav život koji se odvijao oko nje. Trebalo je još samo neko-
liko koraka da izbjegne pandžama smrti, da ostane među nama,
živa, živa. . . Ali, smrt ju je odnijela u svom grubom stisku,
nije joj dozvolila da još barem malo, samo malo živi u sreći, da
živi ovim krasnim životom punim iznenadjenja, veselja i žalosti.

S tugom se sjećam te starice koja je bila sretna, a ipak
je morala umrijeti. Oči mi zasuze pri pomisli na tu sijedu ženu,
lica izborana od briga, radosti i sreće. S tugom se sjećam te mile
starice kojoj je bilo sudjeno da pogine na tome mjestu radi neoprez-
ne vožnje pripitog vozača. A mogla je još da živi, živi . . .

DUBRAVKA MIROSAVLJEVIĆ, 7.b

Jedno nedjeljno jutro osvanulo je toplo i sunčano iako
je bila polovina desetog mjeseca. Digla sam se kasnije no obično
i baš u tom trenutku zazvonio je telefon. Tata je digao slušalicu.
Začuo se tužan glas koji je nešto govorio. Boja tatinog lica se
mijenjala. Bila je čas žuta, čas zelena. Nakon vrlo kratkog razgo-
vora, tata je spustio slušalicu i promuklim glasom rekao: "Umro je
dida".

Za mene je to bio veliki udarac. Zar je moguće da je umro
čovjek kojeg sam tako voljela i koji je bio tako dobar prema meni?
Zar je moguće da ga više nikada neću vidjeti, čuti njegov glas kada
me pita: "Jadranka, hoćemo li danas u vinograd?" Zar je moguće da
je on umro? Ne, to ne može biti istina. To ne smije biti istina.

Ali, bilo je tako.

JADRANKA ČIŽMEK, 7.b

S J E Ć A N J E

Sjećam se moje prijateljice. Bila je živahna, imala je
velike plave oči i dugu crnu kosu sa bijelom mašnom. Uvijek smo
zajedno išle u šetnju, trčale po parkovima punim lišća i pričale
priče. A sada - ona je u aleji između borova, među cvijećem i
ptičicama. Za njenu majku nema praznika i veselja, u njoj su sjene
sjene njene djevojčice.

DORBILA RADOJČIĆ, 6.b